

J. H. KRCHOVSKÝ
DVOJITÉ DNO

HØST

Už na mě nechce čekat „můj cíl“
znuděně zívá u mých vrat...
žít jsem se ještě nenaučil
a už se učím umírat

To byla moje abeceda
že přichází hned po „A“ „Zet“
když jsem se k prvním krůčkům zvedal
už jsem se učil odcházet

DUBEN 2005

Je konec, nejen sezóny...
poslední pohled přes rameno
odcházím spolu se zvony
zamčeno, ale nezavřeno

Ještě se kradmo ohlídnu
a ještě jednou, naposledy...
snad se zas vrátím po týdnu
nebo už nikdy? Jako tehdy...

ZÁŘÍ 2005

Oči mé vidí mne... Pláčou, že na dně jsem?
halím tvář zrcadla hořícím závěsem
oči se přivřely... — Čeho se bojíte?
dno mého života je přece dvojité

ŘÍJEN 2005

Vpíjím se do své tmy očima rudýma
noc říká, že je den? Znáám lepší lhářku...
ta ale odešla... Nechápu kudyma
vždyť nemám dveře! Jen čtyři zdi nářků

PROSINEC 2005

Dnes jsem si koupil květináč
a zasadil si pažitku
Děkuji, Bože! „Není zač...“
dnešek byl plný zážitků

ČERVEN 2005

Odbíjí půlnoc; bije, dávno nevím která
Rafije, zaraž! Zaraž do mé hrudi dýku
ať to, co na mém srdci bylo včera
v den zítřejší už není ani na jazyku

ZÁŘÍ 2008

Stav ducha vždy je záhadný
ubývá slov, přibývá čárek...
Dušičky jsou už za dva dny
a já pro tebe nemám dárek

ŘÍJEN 2008

Sbohem a obojek, líbá tvůj kastrát
měl jsem tě příliš rád... Sbohem a nasrat!
tak se měj, lásko má, navěky zatím...
teď už se nemusím bát, že tě ztratím

Sbohem a náhubek, když tedy košem
poprvé v životě... Sbohem, je po všem
moc jsem tě miloval! Právě až příliš
že samou láskou nic... Tak si ji vyliž!

ŘÍJEN 2008

Prohráb jsem ve sklepě krosničku s nářadím
ještě si v úplňku před spánkem zařadím
na dvorku pod schody ve vánku chladivém
hlavu si provětrám... Napadrt' kladivem

ÚNOR 2009

Zas Na Piavě (nomen omen)...
sním ve výčepu vyhřátém
zpívám se steskem, sám a zlomen
s kašírovaným pirátem

Taky seš smutnej? Hej, dva rumy!
když piju za dva, přidám mu
i číšnice ňák blbě čumí
snad že tu sedím v pyžamu

Jak je mi všechno jedno! I to
Tak na lásku, ty bandito!
že jsem v ní zklamal? Je mi líto...
není mi líto ani to!

Začínám, zdá se, zjevně mít dost
ublívám kradmo pod ráhno
jen hlavně žádnou sebelítost!
tím spíš, že vše je prohráno

Sto korun rumy, dvě stě v pivech
sháním se po svém županu
jdu domů radši po všech čtyřech
nač riskovat, že upadnu

A cestou kreslím močí na sních
nemravné kruté obrazce
lásku lze přežít jenom v básních!
chci spát! A snít... Snít o lásce...

ÚNOR 2009

Konečně roztály květy zla na okně
ptačí zpěv jinak zní... tak nějak barokně
— zima je v prdeli! Teď spěje jaro k ní
po hrůzách gotických horory barokní

ÚNOR 2010

Jo, nejlíp je mi U Dvořáků
kam vcházíš v mých snech za mnou ty...
dávám si šláftruňk, druhou dávku
před noční hlídkou samoty

Obecní blbej, pošuk, ouchyl...
Andělé, trubte za mě tuš!
magická chvíle střetu dvou chvil:
ožralý ještě — a teď už

Sám nad půllitrem rty si hryznu
bolestí vbrzku zajásám
za oba tady sloužím tryznu
bez tebe s tebou, dvakrát sám

Zavírám oči, všude tkví děs
poslepu zírám do dáli
kdo bere všechno, kdo je vítěz
když oba vše jsme prohráli?!

Smrt venku čeká na tuzéra
jak láska na kost obraná...
jak přežít den až do večera?
jak přežít noc až do rána?!

Jo, U Dvořáků je mi nejlíp
hlavou jde život, ten zlej film...
o oko jsem si vajgla netíp
jen proto, že se netrefím

ÚNOR 2009

Až zbavím duši obtížného těla
vzlétne jak anděl, čistá, odhmotnělá...
až zbavím tělo obtížného ducha
jediná kunda nezůstane suchá

SRPEN 2009

C

hybíš mi... Ano, ty
dům plný prázdnoty
plný mých povzdechů
od sklepa po střechu

Dům plný neklidu
z něhož už nevyjdu
až napřed nohama
a se mnou touha má

ČERVEN 2009